Parlament Europejski
2019-2024

Komisja Rybołówstwa

2023/2030(INI)

20.6.2023

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiającego środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego (2023/2030(INI))

Komisja Rybołówstwa

Sprawozdawca: Bert-Jan Ruissen

SPIS TREŚCI

Strona

UZASADNIENIE – STRESZCZENIE FAKTÓW I USTALENIA 3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 5

UZASADNIENIE – STRESZCZENIE FAKTÓW I USTALENIA

Kontekst

W 2007 r. przyjęto rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego. Przewiduje ono szerokie, całościowe podejście do gospodarowania zasobami węgorza, obejmujące poszczególne etapy życia i szlaki migracyjne. Jego zakres obejmuje unijne wody, laguny, ujścia rzek i rzeki oraz uchodzące do morza powierzchniowe wody śródlądowe państw członkowskich. Od 2009 r. rozporządzenie w sprawie węgorza wymaga od państw członkowskich, aby wskazały siedliska (dorzecza), w których węgorz europejski występuje naturalnie, i wprowadziły plany gospodarowania zasobami węgorza dla tych siedlisk. Pozwala to państwom członkowskim na uwzględnienie szczególnych uwarunkowań lokalnych i krajowych. Celem każdego planu gospodarowania zasobami węgorza jest zmniejszenie śmiertelności wywoływanej działalnością człowieka, tak aby zapewnić wysokie prawdopodobieństwo spłynięcia do morza co najmniej 40 % takiego stada węgorza srebrzystego, jakie według najbardziej realnych szacunków spływałoby do morza, gdyby nie podlegało wpływowi działalności człowieka. Plan gospodarowania zasobami węgorza przygotowuje się z myślą o osiągnięciu tego celu w dłuższej perspektywie. Środki stosowane przez państwa członkowskie mogą obejmować redukcję działalności połowowej prowadzonej w celach zarobkowych, ograniczenie wędkarstwa, środki polegające na zarybianiu, środki strukturalne służące udrożnieniu rzek i poprawie jakości siedlisk rzecznych, przenoszenie węgorzy srebrzystych z wód śródlądowych do wód, z których będą mogły swobodnie powrócić do Morza Sargassowego, zwalczanie drapieżników, okresowe wyłączanie turbin w elektrowniach wodnych oraz środki związane z akwakulturą. Na państwa członkowskie nałożono obowiązek składania Komisji sprawozdań, początkowo przez trzy lata; pierwsze sprawozdanie przedłożono 30 czerwca 2012 r. Pierwsze trzy sprawozdania przedstawiano co trzy lata, a kolejne mają być przedstawiane co sześć lat. W sprawozdaniach należy przedstawiać monitorowanie, skuteczność i wyniki planów gospodarowania.

Stanowisko sprawozdawcy

Sprawozdawca uważa, że rozporządzenie w sprawie węgorza to dobry, całościowy instrument, lecz jego wykonanie można by usprawnić. W szczególności nie rozwiązano wystarczająco problemu przeszkód w migracji węgorza, a działalność połowowa została znacznie ograniczona. Potwierdzają to również oceny sporządzone przez Komisję Europejską. Ostatnio decydenci polityczni skupiali się na dalszym ograniczaniu połowów węgorza. Widać to w decyzji Rady z grudnia 2022 r. w sprawie uprawnień do połowów, która ogranicza morskie i przybrzeżne połowy węgorza przez wprowadzenie 6-miesięcznego okresu zamkniętego. Sprawozdawca uważa, że nie jest to właściwy sposób na odbudowę zasobów węgorza. Rozporządzenie w sprawie węgorza należy uznać za podstawowy akt określający politykę i najodpowiedniejszy instrument gospodarowania zasobami węgorza. Sprawozdawca przedstawia szereg zaleceń dotyczących lepszego wdrażania rozporządzenia w sprawie węgorza, takich jak poprawa modelu zarządzania z myślą o przekazywaniu informacji zwrotnych i o aktualizacji planów gospodarowania zasobami węgorza, uznanie zasadniczej roli rybaków, kontynuowanie polityki zarybiania, rozwiązanie problemu przeszkód w migracji węgorza, intensyfikacja walki z nielegalnymi, nieraportowanymi i nieuregulowanymi połowami (połowami NNN), wspieranie badań naukowych i harmonizacja

gromadzenia danych.

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiającego środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego
(2023/2030(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 z 18 września 2007 r. ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego (rozporządzenie w sprawie węgorza)[1],

– uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 3, 4, 11, 38, 39 i 43,

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE[2],

– uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory[3],

– uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej[4],

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)[5],

– uwzględniając załącznik II do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem,

– uwzględniając Konwencję o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt,

– uwzględniając oceny rozporządzenia w sprawie węgorza przeprowadzone przez Komisję w 2014 r. (COM(2014)0640) i w 2020 r. (SWD(2020)0035),

– uwzględniając raport z oceny z 2019 r. zlecony przez Komisję firmie konsultingowej Poseidon,

– uwzględniając zalecenia Komitetu Doradczego ds. Morza Bałtyckiego z 4 maja 2022 r.

[1] Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 17.
[2] Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.
[3] Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.
[4] Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.
[5] Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

w sprawie środków gospodarowania zasobami węgorza,

– uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2023/194 z 30 stycznia 2023 r. w sprawie ustalenia w odniesieniu do niektórych stad ryb uprawnień do połowów na 2023 r. mających zastosowanie w wodach Unii oraz – dla unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii, a także ustanowienia na lata 2023 i 2024 takich uprawnień do połowów w odniesieniu do niektórych stad głębokowodnych[6], jak również rozporządzenie Rady (UE) 2023/195 z 30 stycznia 2023 r. w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2023 mających zastosowanie w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2022/110 w odniesieniu do uprawnień do połowów na rok 2022 mających zastosowanie w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym[7],

– uwzględniając oświadczenie Danii, Francji, Włoch, Grecji, Niderlandów, Polski, Hiszpanii i Szwecji w sprawie węgorza w odniesieniu do rozporządzenia Rady (UE) 2023/194,

– uwzględniając swoje stanowisko z 16 maja 2006 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego[8],

– uwzględniając opinię Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) z 3 listopada 2022 r. w sprawie węgorza europejskiego (*Anguilla anguilla*) na całym jego naturalnym obszarze występowania,

– uwzględniając komunikat Komisji z 21 lutego 2023 r. pt. „Plan działania UE: ochrona i odbudowa ekosystemów morskich w celu zapewnienia zrównoważonego i odpornego rybołówstwa” (COM(2023)0102),

– uwzględniając art. 54 Regulaminu oraz art. 1 ust. 1 lit. e) i załącznik 3 do decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. dotyczącej procedury udzielania zgody na sporządzanie sprawozdań nieustawodawczych,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A9-0000/2023),

A. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie węgorza nakłada na państwa członkowskie obowiązek opracowania krajowych planów gospodarowania zasobami węgorza, obejmujących jednolity cel działania oraz skoordynowany międzynarodowo proces monitorowania i oceny przeprowadzany co trzy lata;

B. mając na uwadze, że 19 państw członkowskich przyjęło plany gospodarowania zasobami węgorza dla prawie 90 jednostek zarządzania zasobami węgorza, obejmujące około 1880 działań; mając na uwadze, że sześć państw członkowskich (Cypr, Malta, Austria, Rumunia, Słowacja i Węgry) zwolniono z obowiązku przygotowania planów gospodarowania zasobami węgorza; mając na uwadze, że Słowenia i Bułgaria (w odniesieniu do systemów rzecznych poza Morzem Czarnym) nie przygotowały planów gospodarowania zasobami węgorza; mając na uwadze, że Chorwacja obecnie

[6] Dz.U. L 28 z 31.1.2023, s. 1.
[7] Dz.U. L 28 z 31.1.2023, s. 220.
[8] Dz.U. C 298 E z 7.12.2006, s. 113.

opracowuje plan gospodarowania zasobami węgorza;

C. mając na uwadze, że tylko Niderlandy przedłożyły do zatwierdzenia zaktualizowane plany gospodarowania zasobami węgorza – w 2011 r. i ponownie w 2018 r.;

D. mając na uwadze, że dotychczas UE uznała tylko jeden plan transgraniczny, dotyczący dorzecza Minho (Hiszpania i Portugalia); mając na uwadze, że według ICES (2022 r.) wprawdzie uznaje się, że współpraca między państwami członkowskimi i państwami nienależącymi do UE jest prowadzona za pośrednictwem innych mechanizmów, jednak nadal istnieją wody, które skorzystałyby na lepszej koordynacji wdrażania środków gospodarowania;

E. mając na uwadze, że rozproszona kontrola w ramach koordynacji centralnej jest cechą rozporządzenia w sprawie węgorza; mając na uwadze, że gospodarowanie zasobami węgorza jest zbyt złożone, aby stosować jedno podejście; mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie węgorza pozwala państwom członkowskim na elastyczne dostosowywanie krajowych planów gospodarowania zasobami węgorza do warunków lokalnych i priorytetów krajowych;

F. mając na uwadze, że na szczeblu UE nie istnieje platforma dotycząca konkretnie węgorza, służąca wymianie informacji, dyskusjom między zainteresowanymi stronami i reagowaniu na informacje zwrotne;

G. mając na uwadze, że według raportu Poseidon z 2019 r. w 2012 r. sprawozdania złożyło 18 z 19 państw członkowskich; mając na uwadze, że według raportu Poseidon z 2019 r. w 2015 r. sprawozdania złożyło 14 z 19 państw członkowskich; mając na uwadze, że według raportu Poseidon z 2019 r. w 2018 r. sprawozdania złożyło 15 z 19 państw członkowskich; mając na uwadze, że według ICES (2022 r.) w 2021 r. sprawozdania złożyło tylko 13 z 19 państw członkowskich; mając na uwadze, że sprawozdawczość państw członkowskich jest często niekompletna i niestandaryzowana;

H. mając na uwadze, że Komisja oceniła, jak ogólnie wdrożono rozporządzenie w sprawie węgorza i krajowe plany gospodarowania zasobami węgorza w 2014 r., i stwierdziła, że wdrożenie tych planów doprowadziło do ograniczenia połowów, lecz należy zwrócić większą uwagę na te środki gospodarowania, które odnoszą się do antropogenicznych czynników śmiertelności niezwiązanych z połowami, a z których większość została jedynie częściowo wdrożona przez państwa członkowskie;

I. mając na uwadze, że w 2020 r. Komisja oceniła, czy rozporządzenie w sprawie węgorza jest adekwatne do zakładanych celów, i stwierdziła, że jest ono odpowiednie i adekwatne do zakładanych celów, a zarazem dodała, że trzeba działać bardziej ambitnie, aby wdrożyć rozporządzenie, z większym naciskiem na środki, które nie odnoszą się do połowów;

Rozporządzenie w sprawie węgorza jako najwłaściwszy, całościowy instrument

1. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby ponownie traktowały rozporządzenie w sprawie węgorza jako podstawowy akt określający politykę ochrony węgorza, zapewniający całościowe i spójne podejście; przypomina, że w ocenie Komisji z 2020 r. rozporządzenie w sprawie węgorza uznano za adekwatne do zakładanych celów; uważa, że należy lepiej wdrożyć rozporządzenie w sprawie węgorza i że potrzebne są

dodatkowe działania ze strony państw członkowskich;

2. potwierdza, że celem rozporządzenia w sprawie węgorza jest odbudowa zasobów węgorza do 40 % w porównaniu ze stanem pierwotnym oraz że ma ono służyć głównie ograniczeniu śmiertelności węgorza, tak aby umożliwić tę odbudowę; uważa, że aby osiągnąć długoterminowy cel dotyczący biomasy, należy koniecznie skupić się na krótkoterminowym osiągalnym celu obniżenia śmiertelności; podkreśla, że „stan pierwotny” może być trudny do zdefiniowania; zwraca uwagę, że celu 40 % prawdopodobnie nie uda się osiągnąć ze względu na utratę siedlisk, ale że jest to poziom standardowy do określania celu ograniczenia śmiertelności;

3. zwraca uwagę, że od czasu przyjęcia rozporządzenia w sprawie węgorza liczebność stad przestała spadać, co wskazuje, że rozporządzenie to przynosi pozytywne wstępne wyniki, choć odbudowa będzie procesem długoterminowym trwającym przez dziesięciolecia;

4. zaznacza, że gospodarowanie zasobami węgorza jest zbyt złożone, aby przyjąć jednostronne podejście ukierunkowane na środowisko morskie; podkreśla, że skupienie się na rocznych uprawnieniach do połowów nie uwzględnia istotnych czynników, takich jak przeszkody w migracji węgorza, jakość siedlisk oraz nielegalne połowy i handel; podkreśla, że rozporządzenie w sprawie węgorza jest całościowe i kompleksowe, obejmuje zarówno morskie, jak i słodkowodne etapy życia węgorza, a także uwzględnia zarówno skutki połowów, jak i skutki niezwiązane z połowami; zwraca ponadto uwagę, że skutki niezwiązane z połowami mogą być poważniejsze niż skutki połowów i że dotychczas zbyt mało uwagi poświęcano śmiertelności antropogenicznej niezwiązanej z rybołówstwem; uważa, że środki stosowane poza kontekstem rozporządzenia w sprawie węgorza podważają spójność przyjętej polityki; z ubolewaniem przyjmuje zatem rozporządzenie Rady (UE) 2023/194 z 30 stycznia 2023 r. w sprawie ustalenia w odniesieniu do niektórych stad ryb uprawnień do połowów na 2023 r. mających zastosowanie w wodach Unii oraz – dla unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii, a także ustanowienia na lata 2023 i 2024 takich uprawnień do połowów w odniesieniu do niektórych stad głębokowodnych, ograniczające połowy węgorza przez wprowadzenie 6-miesięcznego okresu zamkniętego;

Zarządzanie i informacje zwrotne

5. zauważa, że rozporządzenie w sprawie węgorza nie przewiduje mechanizmu przekazywania informacji zwrotnych zapewniającego działania następcze i regularne aktualizacje polityki przez państwa członkowskie; ubolewa, że opinie ICES z lat 2012, 2018 i 2021 dotyczące oceny wdrożenia rozporządzenia w sprawie węgorza na szczeblu krajowym nie zostały wystarczająco przełożone na praktykę;

6. w związku z tym apeluje, aby utworzono komitet doradczy ds. węgorza, składający się z przedstawicieli państw członkowskich i sektora rybołówstwa, rybaków rekreacyjnych, specjalistów ds. gospodarki wodnej, elektrowni wodnych, specjalistów ds. ochrony przyrody i innych zainteresowanych stron; sugeruje, że temu komitetowi doradczemu należy zlecić doradzanie Komisji przy wdrażaniu rozporządzenia w sprawie węgorza, przekazywanie państwom członkowskim informacji zwrotnych na temat ich planów gospodarowania zasobami węgorza, wymianę informacji między zainteresowanymi

stronami oraz ocenę postępów we wdrażaniu na szczeblu krajowym i europejskim;

7. odnotowuje w związku z tym, że Komisja zamierza powołać grupę ekspertów, zgodnie z zapowiedzią zawartą w planie działania na rzecz ekosystemów morskich, która to grupa miałaby skupiać ekspertów ds. rybołówstwa i infrastruktury z ministerstw krajowych; zwraca się do Komisji o uwzględnienie powyższych sugestii przy tworzeniu tej grupy ekspertów;

8. ubolewa, że od czasu przyjęcia rozporządzenia w sprawie węgorza tylko jedno państwo członkowskie przedłożyło do zatwierdzenia zaktualizowany plan gospodarowania zasobami węgorza; apeluje do państw członkowskich o regularne aktualizowanie planów gospodarowania zasobami węgorza w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę i najlepsze dostępne doradztwo; zachęca państwa członkowskie, aby w zaktualizowanych planach gospodarowania zasobami węgorza określiły konkretne cele i terminy pośrednie; zaznacza, że odbudowa zasobów węgorza to proces długoterminowy, który wymaga stałego wysiłku, i że jednorazowy plan gospodarowania nie będzie wystarczający;

9. ubolewa, że na przestrzeni lat zmniejszyła się liczba państw członkowskich, które stosują się do wymogu sprawozdawczości na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia w sprawie węgorza; przypomina państwom członkowskim o ich obowiązkach wynikających z art. 9 ust. 1; podkreśla, że należy koniecznie zgromadzić jak najwięcej informacji i danych, aby móc zastosować właściwe środki;

Środki dotyczące połowów węgorza

10. podkreśla ważną rolę społeczną połowów węgorza, które są zarówno działalnością społeczno-gospodarczą, jak i wielowiekową tradycją kulturową; uważa, że w ostatnim dziesięcioleciu połowy węgorza znacznie się zmniejszyły; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w jak największym stopniu powstrzymały się od nakładania dalszych ograniczeń dotyczących połowów; podkreśla, że rybacy mają do odegrania ważną rolę jako czujni strażnicy, natomiast całkowite zamknięcie łowisk mogłoby prowadzić do nasilenia się połowów NNN; zwraca uwagę, że połowy węgorza to często połowy łodziowe prowadzone w regionach oddalonych, gdzie rybacy odgrywają ważną rolę środowiskową i społeczną;

11. wyraża nadzieję, że gdyby konieczne okazały się dalsze ograniczenia połowów, zostaną one wprowadzone w krajowych planach gospodarowania zasobami węgorza, w oparciu o wcześniejsze oceny skutków społeczno-gospodarczych, a nie w drodze doraźnych decyzji Rady;

12. potwierdza, że zarybianie jest jednym ze środków odbudowy wymienionych w art. 2 ust. 8 rozporządzenia w sprawie węgorza; uważa, że zarybianie jest niezbędnym środkiem do czasu odpowiedniego rozwiązania problemu przeszkód w migracji węgorza; wzywa państwa członkowskie, aby kontynuowały praktykę zarybiania; podkreśla, że chociaż trudno stwierdzić, jaki jest wkład zarybiania w odbudowę zasobów w skali międzynarodowej, może ono mieć pozytywne skutki w skali lokalnej; uważa, że zarybianie jest sposobem rozłożenia i ograniczenia ryzyka dla odbudowy zasobów, zważywszy na coraz dotkliwszą suszę, która zagraża rzekom w całej Europie; zwraca ponadto uwagę, że połowy w celu zarybiania są stosunkowo niewielkie (2–3 % ogółu zasobów węgorza szklistego); zaznacza, że połowy węgorza szklistego mają

kluczowe znaczenie dla europejskiego sektora akwakultury, i uznaje ważną rolę akwakultury w zarybianiu;

13. wzywa państwa członkowskie, aby umożliwiły państwom członkowskim elastyczne określania najodpowiedniejszego czasu na połowy, który może różnić się w zależności od kraju; w związku z tym zachęca państwa członkowskie, aby rozważyły, w porozumieniu z rybakami, stosowanie systemów kwot w celu utrzymania połowów na odpowiedzialnym poziomie; podkreśla, że jedną z zalet systemu kwot byłoby umożliwienie rybakom połowów w czasie, gdy jest to komercyjnie opłacalne, przy jednoczesnym ograniczeniu połowów do odpowiedzialnego poziomu; dodaje, że mogłoby to zapobiegać przełowieniu;

Środki niezwiązane z połowami / środki dotyczące migracji

14. zaznacza, że należy w większym stopniu zająć się czynnikami, które nie są związane z połowami, a które wpływają na śmiertelność węgorza; podkreśla, że przeszkody infrastrukturalne należą do najgroźniejszych czynników śmiertelności węgorza; zauważa, że państwa członkowskie nie rozwiązały dostatecznie tego problemu, o czym świadczą oceny Komisji przeprowadzone w 2014 r. i ponownie w 2020 r.;

15. wzywa państwa członkowskie do pilnego usunięcia przestarzałych zapór i innych barier;

16. podkreśla, że na rynku istnieją przyjazne dla ryb rozwiązania alternatywne, które umożliwiają przepływ ryb przez pompy wodne i elektrownie wodne; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia obowiązkowego wymogu dotyczącego bezpieczeństwa ryb w odniesieniu do nowych instalacji oraz do wymiany starych instalacji; zwraca uwagę, że potrzebne mogą być wspólne metody stosowane w celu określania i poświadczania, kiedy pompy można uznać za przyjazne dla ryb; podkreśla, że za przykład może posłużyć obowiązująca w Niderlandach norma 8775[9] Królewskiego Niderlandzkiego Instytutu Normalizacyjnego (NEN);

17. zachęca państwa członkowskie, aby kontynuowały projekty chwytania i przenoszenia, jako tymczasowe rozwiązanie umożliwiające spływ węgorza srebrzystego, w przypadku gdy rozwiązania strukturalne nie są możliwe w perspektywie krótkoterminowej;

18. podkreśla, że środki dotyczące migracji węgorza powinny być wdrażane w sposób skoordynowany, z uwzględnieniem innych przeszkód w górę lub w dół rzeki na tym samym szlaku migracyjnym;

19. zachęca również państwa członkowskie do przeciwdziałania innym antropogenicznym czynnikom śmiertelności, takim jak zanieczyszczenie i pasożyty;

Środki przeciwdziałania nielegalnemu handlowi i kłusownictwu

20. podkreśla, że połowy NNN i nielegalny handel nadal stanowią poważny problem; pochwala obecne sukcesy w egzekwowaniu prawa i zwraca uwagę na znaczenie dalszego zapobiegania nielegalnemu handlowi; zaznacza, że potrzebne są dalsze

[9] NEN 8775:2020+C1:2022 nl.

kontrole i monitorowanie stosowania rozporządzenia w sprawie węgorza;

21. wzywa do lepszej koordynacji organów celnych, organów policji i organów odpowiedzialnych za środowisko w państwach członkowskich i między nimi, a także do wymiany danych; wzywa państwa członkowskie do dalszego inwestowania w wiedzę specjalistyczną i potencjał organów ścigania;

22. podkreśla, że zwiększenie przejrzystości i identyfikowalności połowów węgorza szklistego jest ważnym sposobem zwalczania połowów NNN oraz że systemy certyfikacji są ważnym narzędziem zapewniającym legalność połowów; wzywa państwa członkowskie do upublicznienia planów zarybiania, tak aby można było lepiej identyfikować i namierzać nielegalny handel węgorzem szklistym;

23. wzywa państwa członkowskie do nałożenia prawdziwie odstraszających sankcji; wzywa do harmonizacji kar finansowych między państwami członkowskimi;

Badania naukowe i harmonizacja gromadzenia danych

24. przypomina, że jest jeszcze wiele niewiadomych, jeśli chodzi o węgorza, co obejmuje proces tarła i dokładne przyczyny zmniejszania się zasobów; w związku z tym apeluje o więcej badań naukowych, prowadzonych przy wystarczającym finansowaniu i wystarczających zasobach kadrowych, nad stanem zasobów i przyczynami spadku ich liczebności; sugeruje, że badania powinny dotyczyć również skutków zmiany klimatu, na przykład Prądu Zatokowego do i z Morza Sargassowego;

25. zwraca uwagę, że istnieje rozdźwięk między wdrażaniem rozporządzenia w sprawie węgorza a doroczną opinią ICES w sprawie uprawnień do połowów, ponieważ ta ostatnia opiera się na tendencjach dotyczących węgorza szklistego, a nie na spływie węgorza srebrzystego (cel 40 %); wzywa do harmonizacji w tym względzie;

26. wyraża uznanie dla ICES za prace nad modelem ogółu zasobów węgorza w celu analizy i przewidywania tendencji;

27. zaznacza, że gromadzenie danych, monitorowanie i sprawozdawczość należy zharmonizować i zestandaryzować, tak aby można było porównywać dane; zaleca zaangażowanie rybaków komercyjnych i rekreacyjnych w gromadzenie i analizę danych;

Wymiar transgraniczny

28. zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia większej liczby transgranicznych planów gospodarowania zasobami węgorza, w stosownych przypadkach;

29. wzywa Komisję i właściwe państwa członkowskie do wprowadzenia ambitnego i realistycznego planu gospodarowania zasobami węgorza opracowanego przez Generalną Komisję Rybołówstwa Morza Śródziemnego; uważa, że wysoce pożądane jest dostosowanie tego planu do rozporządzenia w sprawie węgorza;

°

° °

30. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.